

Nagy motíválókönyvem

mesék a gyerekek öszfönzéséhez

Halász-Szabó Klaudia és Sillinger Nikolett

Roland

A varázslatos kert (<i>unatkozás leküzdése</i>).....	4
A kézműves verseny (<i>kitartás</i>).....	5
A varázscipő (<i>bátorság</i>).....	6
Marcell és az új bicikli (<i>„nem feladás”</i>).....	7
Az új kisfű (<i>mások elfogadása</i>).....	8
Hová tűntek a tigrisek? (<i>nyelvtanulás</i>).....	9
A világgá ment maci (<i>saját tulajdon megbecsülése</i>).....	10
A makacs szoba (<i>rendszeretet</i>).....	11
Áron kertje (<i>kerti munka szeretete</i>).....	12
Janka és Helga (<i>másokkal való megosztás</i>).....	13
A varázsszák (<i>időben történő lefekvés</i>).....	14
Különös hangok (<i>időben történő felkelés</i>).....	15
A magányos focilabda (<i>sportolás</i>).....	16
A mindentudó könyv (<i>tanulás</i>).....	17
Színes pacák (<i>saját munkánk javítása</i>).....	18
A mágikus könyv (<i>olvasás</i>).....	19
A Mikulás levele (<i>szépen írni</i>).....	20
A félelmetes zaj (<i>félelem leküzdése</i>).....	21
A háladoboz (<i>hála</i>).....	22
A tündér ajándéka (<i>kedvesség</i>).....	23
Zöldzónia és Csipszföld (<i>egészséges étkezés</i>).....	24
Ihlet nélkül (<i>segítségkérés</i>).....	25
Nemsegítő Jenő (<i>segítségnyújtás</i>).....	26
Az új iskola (<i>idegen helyzetektől való félelem</i>).....	27
Kalóztámadás (<i>virtuális játékok helyett társak</i>).....	28
Alina a Rovarok Országában (<i>állatok szeretete</i>).....	29
A vörös hajú, szeplős angyalok (<i>önmagunk elfogadása</i>).....	30
A kitört ablak (<i>felelősség</i>).....	31
Ági és Lilla (<i>értékek felismerése</i>).....	32
Laura és a mosogatás (<i>házimunka</i>).....	33
A kedves szomszéd néni (<i>illetmtanulás</i>).....	34
Szindarab (<i>szülő-gyerek kapcsolat erősítése</i>).....	35
A különös gyomorrontás (<i>helytelen dolgok felismerése</i>).....	36
Állatfarm a szobában (<i>sötétől való félelem</i>).....	37
A hisztimanó és a létra (<i>hiszti leküzdése</i>).....	38
A karácsonyi ajándék (<i>másokat boldoggá tenni</i>).....	39
Anna óriás buborékfújója (<i>becsületesség</i>).....	40
A játékkönyv (<i>szabadtéri játékok</i>).....	41
Az új lány (<i>saját vélemény kialakítása</i>).....	42
Az iskolakezdés (<i>mindenben meglátni a jót</i>).....	43
Az ellentétek vonzzák egymást (<i>ellentétek leküzdése</i>).....	44
Rajztudás (<i>tudás átadása</i>).....	45
A tudás nem ciki, sőt! (<i>büszke lenni a tudásra</i>).....	46

A kosárlabdacsapat (csapatmunka)	47
Az első napló (írás és fogalmazás gyakorlása)	48
A bátor kisfiú (oltástól való félelem)	49
Ismeretlen szavak (csúnya beszéd kerülése).....	50
Az új autó (megbocsátás)	51
A szófogatatlanság ára (szófogadás).....	52
Szabályok nélkül (szabályok betartása).....	53
Titkok (gondok-bajok megbeszélése).....	54
A koncert (hangszeren való tanulás)	55
A fogas könyv (rendszeres fogmosás).....	56
Hogyan mondjam el? (igazmondás).....	57
A varázspénztárca (elveszéstől való félelem)	58
Matekverseny (kudarccal legyőzése).....	59
A tervezés (beosztani az időnket)	60
Mázli (halál feldolgozása)	61
Kicsik és nagyok (közös játék)	62
Ahol a könyvek maguktól esnek a földre (könyvtárba járás) ...	63
Palánták (tanuljunk a hibából)	64
Óriási állatkert (utazás unalom nélkül)	65
A varázsbabák (szülőhiány)	66
Anya listája (erősséged megtalálása)	67
Ajsa felfedezése (felfedezés)	68
A környezetverseny (soha ne hagyd abba a tanulást)	69
Az új barátnő (barátkozás)	70
Similabda, tiki-taki, hipi-hopi (régijátékok megismerése)	71
Az iskolatáska (takarékoság)	72
Az esős nap (kezdeményezés).....	73
A sáros kismalac (rendszeres tisztálkodás).....	74
A sakktorna (nyugodtnak maradni).....	75
A zöldségtörpe (zöldségek megevése).....	76
A farsangi jelmez (magas célok elérése)	77
Első nap az iskolában (udvariasság).....	78
Karácsonyi jó cselekedet (önzetlenség).....	79
Erdei játékok (természet szeretete)	80
A kókadt növények (mértékletesség).....	81
Zsuzsi és a fahéjas csiga (pozitív hozzáállás)	82
A kutyatrükkök (kitartás és szorgalom).....	83
Türelmetlenfalvi gyerekek (türelem)	84
Az idősek meséje (idősek tisztelete)	85
A Trópusi tábor (ne süssz a felnőtté válást)	86
A kincsesládikó (másoknak való segítség).....	87
A születésnap ajándékok (kis dolgok értékelése)	88
Ki a példaképed? (példaképpé válás).....	89
Megunt játékok (új játékok kitalálása)	90
Mi az a hobbi? (hobbit találni)	91
A szabad vasárnap (határidők betartása)	92
A nagy hegy (kirándulás).....	93

A varázslatos kert (unatkozás leküzdésére ösztönöz)

Egy nyári délután Ádám céltalanul mászkált a kertben. Kedvetlenül nézegette a bokrokat, a kerti tavat, a fűben heverő locsolótömlőt és a diófán árválkodó hintát.

„Olyan unalmas itt, nem lehet semmit sem csinálni” – gondolta, majd belerúgott egy kőbe, ami a közeli bokorba gurult.

Anya ekkor odalépett kisfia mellé, és izgatottan így szólt:

— Húha, unatkozol? Pedig erre most nincs idő, hiszen rengeteg dolgod van. Oda-nézz! Látod? Az a bokor, ahova most odarúgtad azt a varázskövet, hirtelen átváltozott egy hatalmas trollá! Meg kell tőle védened a kerti tóban található aranyhalacszkákat – majd anya rámutatott a kerti hintára, és így folytatta: – Az a kalózhajó pedig csakis rád vár, légy a kapitánya, és szerezd vissza a kincseket a trolloktól! De vigyázz! Mert az a nagy sárkánykígyó – itt anya kicsit suttogóra fogta a hangját, és úgy mutatott rá a fűben hosszan elnyúló locsolótömlőre – meg akarja megszerezni magának a kincset. Ugye nem hagyod?

Ádám nagyra nyílt szemmel hallgatta anyát, akinek a szavai igazi varázskertté alakították át azt a kertet, amelyet ő az előbb még unalmasnak vélt. Izgatottan befutott a házba a húgáért, hogy neki is megmutassa a félelmetes trollokat a bokrok helyén, a kalózhajóvá alakult hintát és a kincsekért sziszegő félelmetesen hosszú sárkánykígyót.

Hamarosan egy óriási csata vette kezdetét a varázskertben, unatkozásnak többé nyoma sem volt. Amikor anya pár óra múlva kivitte a kertbe a varázserővel bíró almás pitét, két fáradt kis kalóz futott oda hozzá mosolyogva.

A kézműves verseny (kitartásra ösztönöz)

Zoé nem volt túl ügyes kezű kislány. Bármennyire próbálkozott is, az ő papírból hajtogatott csónakjai sosem úsztak olyan szépen, mint a többieké, és az ősszel készített gesztenyefigurái is mindig szétgurultak.

Hamarosan itt volt az éves kézműves verseny ideje az óvodában. Minden Csigá csoportos kisgyerek szorgosan készítgette a gyurmafiguráit és a papírdíszait abban a reményben, hogy ő nyeri meg az idei verseny fődíját, egy csodaszép plüsskutyát.

„Lehet hogy az én papírállatkáim nem olyan szépek, mint a többieké, de ha sokat gyakorlom a hajtogatást, akkor megnyerhetem a plüsskutyát” – gondolta Zoé.

Ettől fogva minden nap szorgalmasan hajtogatta a papírállatokat. Csoporttársai sokszor kinevették próbálkozásait, de ő csak a plüsskutyára koncentrált és nem adta fel.

Végül elérkezett a verseny napja. Mindenki izgatottan pakolta elő szerzeményeit az asztalra. Zoé megszeppenve nézte a kókadt fülű papíreléfántját, amit hosszú napokon át készített. Az óvó néni végigjárta az asztalokat, majd Zoé előtt megállva kihirdette, hogy idén az ő papíreléfántja nyert. A kislány boldogan szorította magához a plüsskutyát.

— De hát nem is szép az elefántja! – kiáltotta Luca bosszúsan.

— Tudod, Luca, az életben nem csak az számít, milyen ügyes vagy, hanem az is, mennyire tartasz ki amellet, amit szeretnél – mondta az óvó néni.

A varázscipő (bátorságra ösztönöz)

A kiscsoportos Lili egyik reggel nagyon szomorúan kelt. Nem szeretett volna néptáncre menni, mert a fogócskánál a nagyok mindig fellökték. Egybevont csoportok voltak, és néha a nagyobb gyerekek a szaladgálás hevében véletlenül fellökték a kisebbeket, hogy ők érjenek hamarabb célba, vagy nehogy elkapják őket.

— Lilikém, a nagyok biztosan nem akarnak titeket, kicsiket, szándékosan bántani, egyszerűen csak figyelmetlenek, és ezért löknek fel – mondta neki anya.

— Tudom, de nagyon rosszul esik nekem – válaszolta Lili.

— Értem. Akkor itt csak egyvalami segíthet. Egy varázscipő – bólintott anya.

— Egy varázscipő? – csillant fel Lili szeme.

— Igen. Különleges alkalomra tartogattam, és azt gondolom, eljött a nap, hogy odaadjam neked – mondta anya, majd elővett a szekrényből egy gyönyörű, rózsaszín cipelőt, és odanyújtotta megszeppent kislányának.

— Anya, ez gyönyörű! Köszönöm szépen! – lelkesedett Lili.

— Most már a tiéd, drágám. Ebben nyugodtan szaladgálhatsz, mert ha el is esel, a cipő segít, hogy rögtön talpra állj, és szaladgálj tovább.

Lilinek csodálatos napja volt az oviban, mert ilyen ügyesen még sosem fogócskázott a nagyokkal a néptáncon. Annyira belejött a szaladgálásba, hogy már egy cseppet sem zavarta, ha elesett, mert mindig gyorsan felállt, és futott is tovább.

Marcell és az új bicikli („nem feladásra” ösztönöz)

Marcell a születésnapjára kapott egy pótkerekes, pedálos biciklit. Nagy becsben tartotta, vigyázott rá, de keveset gyakorolt rajta, mert nagyon nehéz volt hajtani. Egyik nap apa elé állt, és ezt mondta:

- Apa, szeretnék megtanulni pótkerék nélkül biciklizni.
- Jól van, gyere, leszereljük a pótkerekeket a járgányodról – válaszolt apa.

A régi időkből ismert seprűnyél módszert alkalmazták: apa odarögzített egy természetes fa botot az üléshez, és azzal segített Marcellnek egyensúlyozni. De nehezen ment a gyakorlás, Marcellnek hamar elment a kedve.

- Sosem fogok megtanulni biciklizni – sóhajtotta.
- Én sem úgy születtem, hogy rögtön megtanultam kétkerekűzni. Rengeteget eszem. Te sokkal ügyesebben csinálod nálam. A lényeg, hogy ne add fel! – mondta apa.
- Tényleg? – kérdezte bizonytalanul Marcell.
- Igen. Bízom benned, ügyes vagy, ez is menni fog, csak ne keseredj el! Tessék koncentrálni, és amikor azt mondom, hogy tekerj, akkor adj bele mindent! – biztatta apa.

Marcell újra felült a biciklire, összeszedte minden erejét, bátorságát, és elindult. Apa egyensúlyozta a nyéllal, és mikor kicsit felgyorsultak, akkor kiáltott egy nagyot:

- Tekerj, Marcell, tekerj! – és Marcell úgy tekert, mintha egy dinoszaurusz kergette volna. Észre sem vette, hogy apa már nem fogja a botot, annyira tetszett neki a száguldás. Mikor elfáradt, letette a lábát, és büszkén hátrapillantott apára, aki mögötte kocogott.

Innentől kezdve Marcell lett az utca biciklikirálya.

Az új kisfiú (mások elfogadására ösztönöz)

Dominik csoportjába egy új kisfiú érkezett. A bőre sötét volt, furcsa színes ruhát viselt, és nem beszélt jól magyarul. Dominik ezért csúnya módon kinevette az idegen kisfiút.

Egy nap Dominik beosont apa könyvtárszobájába, és a sarokban álló színes földgömbhöz szaladt. Kíváncsian megpörgette a gömböt, és láss csodát, az egyszer csak magába szippantotta a kisfiút. Dominik hirtelen különös vidéken találta magát. Rengeteg sötét bőrű ember vette körül. Az utcán játszó gyerekek kíváncsian néztek rá szőke haja és kék szeme miatt. Dominik kezdte magát rosszul érezni, de a fiúk barátságosan odahívták magukhoz játszani. Bújócskát játszottak, akárcsak ők otthon az óvodában. Dominik rájött, hogy ezek a gyerekek semmiben sem mások, mint ő. Az egyik kisfiú még ajándékot is adott neki, egy szerencsehozó talizmánt, hogy otthon érezze magát náluk.

„Nahát, ezek a gyerekek milyen kedvesen befogadtak, nem úgy, mint én otthon az új kisfiút.” – gondolta Dominik szégyenkezve. Másnap reggel, mikor Dominik kinyitotta a szemét, ismét apa könyvtárszobájában találta magát. Már azt hitte, hogy az egészet csak álmodta, de ott volt a kezében a szerencsehozó talizmán.

Hétfőn új elhatározással ment az óvodába. Az új kisfiú ismét egyedül álldogált, így Dominik odament hozzá, kedvesen érdeklődött arról, hogy milyen országból érkezett, mi a kedvenc játéka, és neki adta a szerencsehozó talizmánt is. Attól a naptól kezdve a két gyerek elválaszthatatlan lett, sokat tanultak egymástól, egymás szokásairól és kultúrájáról, és Dominik mindig megvédte a legjobb barátját.

Hová tűntek a tigrisek? (nyelvtanulásra ösztönöz)

Hanna a nagyszüleiivel kirándulni ment a bécsi állatkertbe. A park olyan hatalmas volt, hogy a bejáratnál térképeket osztogattak a látogatóknak. A kislány izgatottan futott egyik állattól a másikig. Szájtátva nézte a legelésző zebrákat, a bambuszt eszegető pandákat és a labdázó fókákat, de leginkább kedvenc állataira, a tigrisekre volt kíváncsi. Térképét szorongatva vidáman lépegetett nagyszülei mögött, ám mikor a tigrisek kifutójához értek, csalódottan állt meg. A kifutó ugyanis üres volt, csak egy tábla állt a szélén.

— Mi van ráírva? – kérdezte Hanna a nagyszüleit.

— Sajnos nem értjük, kicsim, németül van írva. Te az iskolában tanulsz németül, próbáld meg elolvasni, hátha te megérted – válaszolt a nagymama.

Hanna nagyon elszomorodott, nem szerette az iskolai német órákat. De a tigriseket nagyon szerette volna látni, ezért duzzogva a tábla elé lépett. Elszántan, betűről betűre, szóról szóra haladva elolvasta a sorokat. Néha egy-egy szót felismert a németórán tanultakból. Ekkor nagy boldogság töltötte el.

— A tigrisek elköltöztek az elefántok mellé! – kiáltotta végül büszkén.

És valóban! Nem kellett sokat menniük, hogy a hatalmas, trombitáló elefántok mellett meglássák a fenséges tigriseket.

— Megtaláltad őket! Látod, milyen jó, hogy odafigyelsz az iskolai németórákon?! Nagyon büszkék vagyunk rád – ölelte meg nagymama kisunokáját.

Hanna pedig a sikeren felbuzdulva kifelé menet minden táblát elolvasott. Rájött, hogy milyen hasznos megtanulni egy idegen nyelvet.